

Rdeči vihar

Povest iz prve indijanske vojne za Ohio — Po starih virih pripoveduje Fric Steuben

Kaj takega pa še ne! Mirko je presenečen ogledoval svojo puško. Bila je res prava sreča, da se mu pri tako hudem udarcu ob skalo ni sprožila in bi strel treščil vanj. Zdaj bi ležal mrtev, razmrcvarjen. Zavedal pa se je tudi, da nima več orožja pri sebi. In že se je bližalo nevarno mrmranje iz gozda. Vejevje se je lomilo. Votel šum je prihajal iz gozda, bližala se je pošast —

poklical Mirka, kajti s tem bi bil razsrjeno medvedko opozoril nase. Medvedka je prihrumela po gozdu, hitela je k svojemu cvilečemu mladiču in ga je prestrašeno ovohavala. Srdita je zlasti pomilovala krvavečo pohabljeno tačko venomer cvilečega mladiča.

Toda preden se je ozrla po sovražniku, ki ji je ranil otroka, je že stal Logan za njo. Svojo puško je bil stis-

Bojni ples Indijancev, ki jih je podžigal k borbenosti

tedajci je Mirko popadel svojega otroka, ga dvignil v naročje in ga z vsemi močmi hitro ponesel proti hišici. Slo je za življenja. V grozi je slutil: če ga medvedka zasleduje, je z otrokom vred izgubljen! Razdražen medved dohiti najhitrejšega tekača. Zato je Mirko na vse grlo klical svojo ženo: naj mu prihiti s puško nasproti. Sele čez nekaj časa se je upal ozreti. In kar je zdaj videl, ga je tako hitro umirilo, da je obstal kakor ukopan. Logan ni bil

nil Tekumsehu v roke in s potezami svojega ostrega obraza je tiho zapovedal mlademu prijatelju, naj ostane v gozdu. Tisti trenutek je že tudi v treh skokih bil za hrbtom velike živali. Sklonil se je čez njo, zgrabil z levico trdo v krzno, kakor da bi iskal primerno mesto — in že je dvakrat, trikrat zasadil dolgi lovski nož z vso silo med rebra. Po tretjem strašnem udarcu je izvlekel nož in je bliskovito odskočil.

Mogočna žival je grozovito zarjula,

okrenila se je k sovražniku in se hotela povzpeti na zadnje šape. Toda že so ji ginevale moči. Ni se mogla popolnoma povzpeti. Omahnila je s šibkim renčanjem. Divja in obupana se je hotela še enkrat zravnati, — tedaj pa se je zgrudila.

S krvavim nožem v rokah je stal Logan sklonjen na preži, pripravljen, da udari še enkrat. Toda mogočna žival se je zvrnila, obupno rohneča in rjoveča, na stran. S šapami je še opletala, nazadnje pa se je popolnoma umirila. Dolgi nož ji je bil segel do srca.

Indijanski glavar ni utegnil kaj dolgo časa se veseliti svojega uspeha. Že je začul divje rjovenje in vohljanje in sicer v oni smeri, odkoder je bila prišla medvedka. Ko se je okrenil, je zagledal ogromnega črnega medveda, ki je naglo copatal proti njemu. Tako torej, tu je domovala prava pravcata medvedja družina. Ni namreč vedno tako, da bi se medved zadrževal poleg medvedke in mladičev.

Ampak Logan se nikakor ni vznemiril. Kliknil je Tekumsehu:

»Dragi moj mladi brat, pazi zdaj, kako bo glavar Kajugov usmrtil tega medveda. Tu se imaš česa naučiti!« —

Tedajci je potegnil drugi nož izza pasu — Logan je vedno imel dva noža s seboj in Tekumseh je zdaj lahko spredel, zakaj je tako bilo prav. Že je imel nož v levici, toda pograbil ga je pri konici ostrine. Medved, ki se je približeval, je rohneče grizel v zemljo in v kamenje, kakor to delajo mnogi medvedje, čim zaslutijo človeka. Ko je bil dovolj blizu, mu je Logan skočil z divjim irokeškim bojnim krikom nasproti, iztegnil je pri tem obe roki v zrak.

Medved je presenečen obstal, potem se je zlobno rohneč in z lokavo se bliskajočimi očmi vzravnaval na zadnjih šapah. Zablestelo se je njegovo spodnje zobovje, strašna pošast se je približala indijanskemu glavarju na nekaj korakov. Tedajci pa je Logan zavihtel svoj metalni nož. Zabliskala se je ostrina in je predrla od spodaj navzgor spodnjo čeljust medveda, presekala je njegov jezik. Od bolečine rjoveč je medved takoj pritisnil obe svoji sprednji šapi ob gobec. Ta trenutek pa je izkoristil Indijanec — že je bil v dveh skokih za medvedovim hrbtom. Že je kakor prej pri medvedki neverjetno urno potipal z levico po njegovem krznu, polskal pravo

mesto, zavihtel z desnico svoj udarni nož in je zasekal globoko... Vse do ročaja se je nož zaril v medveda. Logan je tisti hip potegnil do polovice nož nazaj in ga je še enkrat potisnil v medveda. Z enim samim skokom se je nato oddaljil od smrtno zadetega sovražnika.

Žival, ki je bolečino preklanega jezika občutila mnogo bolj, kakor udarec v srce, je na zadnjih šapah omahovala le še nekaj hipov. Kakor človek z rokami si je medved s svojimi prednjimi šapami držal gobec, cvilil je in jokal in se je majal od leve na desno, od desne na levo. Sovražnik se je umaknil. Kri v gobcu, strašna bolečina v jeziku — to je onemogočalo medvedu, da bi vohljaj za sovražnikom. Še se je žival nekaj časa majala — potem se je zgrudila, padla je trdo in se ni prav nič več ganila...

Tekumseh je z nezaslišanim, napetim zanimanjem sledil vsem tem kratkim trenutkom ostre borbe. — Zdaj si je oddahnil, se vzravnaval in je stopil iz gozda.

Mirko, ki je bil svojega sinčka spravil domov, je pravkar pristopil in je Loganu stisnil desnico: »Logan, že drugič si mi rešil otroka!«

Logan se je še enkrat sklonil in je dal medvedu posebni milostni udarec. Potem je vprašal: »Kaj so prej hoteli oni beli postopači?« — Toda Mirko ni odgovoril. Preveč zamišljen in molče občudojoč je gledal mogočni trupli obeh živali. Otipal je njuno krzno. Ko je zdajci pristopil še Tekumseh sijočih oči k obema, je Mirko izrazil svoje priznanje: »Brat moj, kakšen lovec!... Noben belec in noben rdečkožec tod daleč ob meji ne zmore kaj takega!«

Logan je preizkuševalno pogledal Tekumseha, ki se je pravkar dvignil, od drugega medveda, na katerem je strokovnjaško proučeval zobovje in rano na jeziku. Po kratkem premoru je Logan rekel:

»Marsikateri beli lovec je že storil kaj takega, pa tudi šavanska 'Leteča pšica' bo to znala storiti — od današnjega dne dalje!«

Tekumseha so te Loganove besede navdale z radostjo in ponosom. Mladostni obraz mu je zasijal. Potem je pritrtil:

»Tekumsehovi noži bodo vedno nabrušeni! (Dalje prihodnjā)

Pod vročim soncem

Spisal Žun Živan, dijak v Ljubljani

I. POGLAVJE

Poldan. Sonce je vroče pripekalo na samotni ribiški otok nedaleč Ognjene zemlje v Južni Ameriki. Veter je z vzhoda lahno pihal, ter s tem nekoliko

ublaževal neznošno vročino, ki vlada v teh krajih skoraj celo leto. Morska gladina, bleščeča se v soncu, je bila mirna, le majhni valčki so nalahno udarjali ob obalo.

Ribiški doseljenec Jakob Ilič in njegov sin Ivan sta privezala ravnokar z ribjega lova k obali. Privezala sta ladjico in se napotila domov. Njuna koča je stala na severo-vzhodnem robu otoške naselbine, nekoliko oddaljena od ostalih. Jakob Ilič je stanoval namreč na tem otoku že štirinajst let. Doselil se je bil iz kršne Dalmacije ob Jadranskem morju. Njegov oče je imel tam lastno domačijo. Neke noči pa je nastal požar in hiša je pogorela do tal. V goreči hiši je še sam izgubil življenje. Jakobova mati je tudi kmalu nato umrla od žalosti. Jakob je ostal sedaj sam na širnem svetu brez doma in brez kruha. Ker ni mogel nikjer najti zaslužka, se je odločil, da odide v Ameriko. Tam ga bo gotovo našel, saj pravijo, da je to zlata dežela. Prizadevni sosedi vaščani so mu nabrali toliko denarja, kolikor ga je potreboval za pot in hrano. Težko je slovo od domovine, a vendar ne more biti drugače, si je mislil, ko se

je ukrcał na parnik in se poslednjikrat poslovil od rojstnega kraja.

Po osemndnevni vožnji je prispel srečno na cilj. Toda sanje o Ameriki so ga bile prevarile. Nekoliko časa je blodil sem in tja iščoč zaslužka, ki ga ni mogel najti nikjer. Končno se je naselil na omenjenem ribiškem otoku, ki je bil že poprej naseljen. Poprijel se je ribškega posla in postal kmalu izurjen ribič. Zgradil si je svojo kočo in se oženil z neko domačinko. Dobila sta sina Ivana, toda žal, mati je umrla ko je imel Ivan šele štiri leta. Tedaj je oče prevzel vso skrb za vzgojo svojega sina. Ivan je naglo rastel, z desetim letom je bil postaven fant, obenem pa tudi več vseh ribiških poslov. Lovil je skupno z očetom ribe, ki sta jih prodajala. Vsakih štirinajst dni je priplula namreč pred otok ladja, ki je pokupila vse ribe, ter jim obenem prinašala ži-

vež. Tako sta Ivan in njegov oče živela v mirnem in zadovoljnem življenju, ki pa žal ni dolgo trajalo.

II. POGLAVJE.

Neke noči je odveslal Ivanov oče z nekoliko drugih ribičev na nočni lov. Ivan je kakor običajno šel spat. Trdno je zaspal in se prebudil šele pozno zjutraj, ko je sonce že visoko stalo na nebu. Protrl si je oči, pogledal okoli po izbi, očeta ni bilo nikjer. To se mu je zdelo čudno, pa se je na hitrico oblekel in odhitel ven. (Dalje.)

Griša Koritnik:

Lenčica

Lenčici ni dišalo nobeno delo. Kakor hitro je mamica odšla za svojim opravilom, je malopridnica izginila izpred hišnega praga, se s tovarišicami podila po dvoriščih in skednjih, ali pa brodira po bližnjem potoku, lovila vodne metulje in si močila posvaljkano oblekico.

Mati jo je učila in svarila, toda vse ni nič zaleglo. Neki dan jo je poslala mati po teto, ki je stanovala onkraj majhnega gozda, da bi jo privedla s seboj. Treba je bilo namreč žeti pšenico, pa sama ni bila kos delu.

To naročilo Lenčici ni bilo neprijetno, kajti rada je tekala okoli in svoje tete je bila vedno na vso moč vesela. Sijočega obraza jo je ubrala preko zelenega gozda in kmalu sta se s tetko vračali proti domu.

Spotoma ji je zabrenčala čebela mimo ušes.

»Kako prijetno je čebelici,« je opomnila Lenčica svoji spremljevalki, »ves dan leta od cveta do cveta in nič ji ni treba delati.«

»Nič delati?« jo je prestregla teta. »Pa še koliko mora delati. Od zore do mraka mora brskati po cvetnih čašicah in iskati sladke hrane, iz katere potem dela med in vosek, ki sta ljudem tako zelo potrebna. Ali še nisi slišala, ko je ta ali oni dejal: Priden je kakor čebela?«

»O seveda sem slišala,« je odvrnila Lenčica, ki je prav ta čas hotela z

nogo brcniti v veliko mravljišče ob poti. Pri tem pa ji je priklenila pogled velika mravlja, ki je vlekla s seboj nekakšno dolgo slamo, jo spuščala in spet prijemala, kajti breme je bilo očitno preogromno in prenerodno zanjo.

»Kako neumna je ta živalica,« je rekla Lenčica, »po nepotrebnem se muči in napenja, namesto, da bi ležala v senci in se igrala s svojimi tovarišicami. Stopila bom na slamo in ji jo iztrgala.«

»Nikakor,« jo je posvarila teta. »Mravlja je na vso moč pridna živalca. Brzkone se ji je podrlo na tem ali onem koncu mravljišče, pa je odhitele po tisto slamo, da si popravi ruševino. Kakor veš, si mravlje same gradijo hišice, znašajo vanje živež zase in mladiče in zbirajo zaloge za zimo, ko jim ne bo mogoče dobiti zunaj nobene hrane. O da bi bili vsi ljudje tako marljivi, kakor sta čebelica in mravlja, potem bi bilo gotovo veliko bolje na svetu.«

Lenčici je bilo nekam hudo pri srcu, kajti tetine besede so se ji zdele

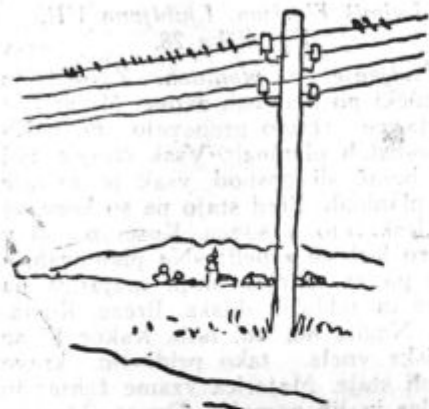

kakor nekakšno neodkrito očitjanje, zato je hitro odvrnila teto od tega pomenka in ji pokazala z roko proti bližnjemu drevesu, kjer je zagostolela drobna sinica.

»O poglej siničko, tetka, kako veselo žgoli na bukovi veji. To ti je srečna živalca, samo skače in poje dan na

dan in nič ji ni treba delati. Skakati in peti! O to bi bilo življenje zame.»

»Prav zares,« ji je pritrdila teta, »to bi bilo vse v redu, če ne bi bilo treba misliti na zimo in družino. Ptička pa ima svojo negodno družinico, ki ji mora prinašati hrano in jo pitati. In kako hude čase ima po zimi, ko pokrije sneg zemljo za mesece in metako da ubogim ptičicam ni mo-

goče najti nobene hrane in jih premnogo pogine od gladu in mraza. Gotovo si že opazovala jeseni goste ptičje jate, ki so se zbrale in hitele jadrno daleč, daleč v južne kraje, da bi si rešile čez zimo življenje in se spomladi spet vrnile v naše gozdove. A to je dolga in nevarna pot —«

Lenčica se je zamislila in tiho stopala ob teti dalje.

»Torej morajo vse živali delati,« je izpregovorila po daljšem molku, »in tudi ljudje kajpada — — Kaj pa rastline in cvetlice? Te pa samo lepo rastejo in cveto, pa razveseljujejo svet z lepoto in dišavami, kajne?«

»Nikakor ne,« jo je zavrnila teta. »Tudi rastline po svoje delajo. Vsrkavati morajo roso, dež in zemeljsko vlago, da morejo rasti in se razvijati. Vsaka ima po naravi določen način življenja, po katerem se mora ravnati, če hoče ostati živa in se ohraniti svojemu namenu. Si že videla sončno rožo, kako obrača težko glavo proti soncu. To je njeno delo, ki ga vrši prav tako kakor žival in človek svoje.«

Med tem pomenkovanjem sta Lenčica in teta dospeli do dekljičnega do-

ma, kjer ju je na pragu že pričakovala mati s srpom v roki. Vse tri so nato mahnejo proti pšenični njivi, ki se je kakor razgibano zlato morje vsa lesketala v jutranjem soncu. Ženski sta zavihali rokave in ostru srpa sta se za-blestela v zraku. In ko sta žanjici podrli že lep kos zlatega žita, se je Lenčica mati nenadoma ozrla, da bi videla, kaj počenja njena lena hčerka. In kaj menite, kaj je ta delala?

Sklonjena je stopala za žanjicama, pridno pobirala razstresene pšenične klase, ki sta jih ženski prezrli na tleh, ko sta povezovali snope, in že imela precejšen snopek pobirkov pod pazduho.

Veselo iznenadena je mati zaklicala proti nji: »Kaj pa to pomeni, Lenčica? Nenavadno pridna si danes, ko sonce tako hudo pripeka. Ali ne bi šla rajši v senco pod hruško ali k potoku, da te ne bo glava bolela.«

A Lenčica se je odrezala: »Kaj pa misliš, mamica. Da bi šla lenuharit v senco, ko pa je na svetu toliko dela in morajo vse stvari, rastline in živali, delati. Vidiš moj snopek?... Svoj kolaček si bom spekla, in če bo nekdo hiša potrebna popravila, jo bom po-

pravila z lastnimi rokami. Ne pozabi, mamica, da je Lenčica tvoja hčerka.«

»Oh, kako pametna je tvoja Lenčica,« je opomnila teta glasno proti sestri; pozabila je nedavno po skozi gozd in imela v srcu samo ljubezen do zlatega pšeničnega morja pred seboj in ljubeznive preproste nečakinje za svojim hrbtom.

Jutrovčki pišejo

POMLAD

Priroda spet je ozelenela in oznanja nam pomlad. Ptičica je oživela, ki pela prej nam ni ljubo, sonček nagajivček pa zvončka draži, ki za grmom ves hladen čepi. Vse je veselo, vse oživelo, zopet nam prišla pomlad je v deželo.

Šivic Ciril, dijak II. razr. v Kranju

Ugrabljena Rosana. Sonce zahaja ter pošilja na svet zadnje žarke. Pred eno izmed hiš, pokritih s slamo, sedi krasno zlatolaso dekle. Preklada igračke in sestavlja razne podobe. Tedaj se pokaže temna senca na zidu. Bližajo se tihi koraki. Pokaže se visok, črn cigan. V roki drži dolgo, okovano palico. Tih stopa proti Bredi. Breda tega ne vidi. Predno se zave, jo vzdigne cigan v naročje. Ob pogledu na črnega cigana se zgrozi in hoče zavpiti. Toda cigan ji potlači črno cunjno v usta, nakar zbeži proti gozdu. Isti čas se prikaže pri vratih Bredina mati. Ko vidi cigana, ki naglo zavije v gozd, skrivajoč neko bitje, se je polasti groza. Videč, da ni Brede, se kakor srna požene za njim, hoteč mu iztrgati dete. Toda on je urnejši. Naglo se okrene ter odda iz samokresa strel. Mati omahne. Le »Breda« zakliče ter izdihne. Tedaj cigan zbeži. Strel zasliši lovec Janez in pride na pozorišče. Zadržene mrtvo ženo na rame in jo odnese. Čez tri dni jo pokopljejo. Oče je od žalosti kmalu umrl. Breda pa je postala cirkuška igralka. Dobila je ime Rosana.

Marijan Čehovin, uč. II. razr. mešč. šole v Trbovljah, Loke 126.

Bakar. Moja sestra je bila na počitnicah v Bakru. Šli smo jo obiskat. Iz Ljubljane do Bakra smo se vozili dva dni. V Bakar smo prišli ob 7. uri zjutraj. Bila je ravno nedelja, zato smo šli ob 9. uri k sv. maši. Nato smo si ogledali pristanišče. Ko smo se ga nagledali, smo se vrnili v Mladinski dom. Tam smo tudi kosili. Za kosilo smo jedli juho, pripravljeno iz belega zdroba. Popoldne smo se šli kopat in večkrat sem pogoltnil tudi morskovo vodo.

Sestra mi je dala tudi nekaj školjk. Zvečer ob 9. uri smo se vrnili domov. Lep je bil pogled na morje. Še lepše pa je bilo videti motorno ladjo, ki se je vračala iz Kraljevice. Posebno lep pa je bil pogled na razsvetljeni Sušak. Vlak je enakomerno drdral skozi noč.

Lajmiš Florijan, Ljubljana VII. Zg. Šiška 28.

Zivljenje v planinah. Zvonci in zvončki po planinah zvone. Majarji in majarice veselo prepevajo po naših slovenskih planinah. Vsak človek, naj bo berač ali gospod, vsak je najraje na planinah. Pred stajo pa so kose, ki se leskečejo v soncu. Kosci pa so v travo legli in zapeli: »Na planincah...« Ko pa se zmračí, stopi majarica na prag in zakliče: »Liska, Breza, Kostana, Nagla, no, no, no!« Kakor bi se vojska vnela, tako pridrvijo krave okoli staje. Majarica vzame žehar in stolec in jih pomolze. Drugo jutro pa gredo spet na pašo. Res lepo je na planina! Zato: »Nazaj, nazaj v planinski raj!«

Rupnik Matko, uč. IV. razr. v Bohinju

Dragi stric Matie! Skoraj bi bil prezrl, da si nam predpisal spis po lastni volji. Tokrat še tekmujem, potem pa ne več. Veš, sem že previsoko v šoli, torej za »Mlado Jutro« že prestar, akoravno sem bolj otročji kot kak primanus. Vedeti moraš, da sem z božjo milostjo, profesorsko dobroto in pomočjo součencev prebredel IV. razred in malo maturo. Pravico za vstop v V. razred srednje šole imam v žepu.

Torej danes zadnja tekma za otroško knjigo »Mladega Jutra«. Če pade žreb na mene, poišči kako bolj fantovsko knjigo.

Na počitnicah sem bil v Savinjski dolini s svojim tovarišem Danom pri njegovih teti in stricu... Prevozila sva vso okolico 20 km v premeru. Veva za najbolj skrita ptičja gnezda, kje so najboljše marelice, breskve, kje jabolka in hruške. V sosedni vasi sva bernhardinca Sultana s fračo obstreljevala. Sultan si naju je dobro zapomnil — pravijo — ne smeva v bližino. V drugi vasi sva nekemu fantu mimovoze klobuk z gla-

ve zbila. Obljubil nama je večno maščevanje. Zdaj tudi v to vas ne smeva. Proti koncu počitnic sva imela že v vsaki vasi kakega maščevalca, in nama ni preostalo drugega kot čepeti v gnezdih a la Tarzan na jablanu, ter pre-mišljevati, v katero okolico bi pre-nesla svoje bivališče, da bi mir in pravi užitek imela.

Danov stric, resen mož, naju le opa-zuje. Rešpekt imava pred njim. Bala sva se, da bo lepega dne z nama ob-računal. Njegova šiba bi sicer pri naju ne povročila, da bi midva »novo mašo« pela, a tak Damoklejev meč nad seboj imeti, tudi ni preveč prijetno. Trenut-no sva oba odšla, torej meča ni več. Bog pa ve, kaj bi znalo drugo leto biti.

Z dobro teto je pa drugače. To ima-va zelo rada, bojiva se je pa ne. Če sva kaj naredila, kar bi po vseh človeških postavah petindvajset zaslužilo, se skri-jeva ali pa potuhneva. Iz skrivališča vidiva, kako naju teta išče in v svoji upravičeni jezi kako palico pobere, da bi z njo nama hlače pomerila. Slišiva tu-di: »Kje pa sta škrata? Al' ju bom, fejest ju bom! Samo če bi ju dobila! Menda se jima ja ni kaj zgodilo? Prav lahko mogoče pri teh divjakih! Mój Bog! Iz strahu pred menoj si ne upata blizu! Gotovo ju kaj boli! Fanta! Faaantaa! Pjeeeeebaaa! Kje sta? Ali sta še cela? Pridita! Vse Vama odpuštam, samo pri-dita cela! Pa še lačna sta! Revčka, kako se mi smilita! Faaantaa! Pjeeebaaa!« kliče obupano. Videč jo v skrbeh, od-puščava midva. Iz skrivališča skočiva s huronskim vpitjem. Njene oči pa iz-ražajo veselje, palica pade na tla, in že naju pretipljejo njene roke, če ima-va še cele ude. »Grdobe grde, tu ima-ta vsak po en kos čokolade, in pa hitro v hišo, južnat!«

Kako je prijatelj Dano prvi del po-čitnic končal, bom drugič povedal.

**Marjan Vidmar, višji srednješolec
Maribor, Prešernova ul. 1-I.**

LASTAVICE

Na visokem križu cerkvenem,
sonca trepeče jesenski soj,
in od blizu in daleč zbira
se lastavic plahih tožeči broj.

In spuste se v daljavo sivo,
megle zagrnejo tožno nebo,
pa je ptičkam tesno in težko —
saj so vzele od doma slovo.

Ubal Helena, uč. 4. a razr., Prevalje

PESEM UBOŠTVA...

Pri nas pa beda je domá,
utihnila je pesem mila.
In suha lica brez solzâ,
rdeča so nam nekđaj bila.

Ni več nam mamica vesela,
z bolestjo, trudna hodi, zre.
Že dolgo oče je brez dela,
a mi pretakamo solzé...

*Kos Vlado, dijak klas. gimnazije
v Mariboru*

DOMAČE ZVERI.

Imeli smo dve udomačeni živali, eno smo klicali »Kuži-muri«, drugo »Muca-mjav«. »Kuži-muri« je moško okoli hiše hodil in ni pustil nobenega živega člo-veka v bližino hiše. »Muci-mjav« je pa po kleti stikal in prijatelje lovil. Med seboj se tudi nista kaj dobro razumela. Nekega dne jima natresem v posodo kosila in ju pokličem. »Muci-mjav« je hitro planil iz kleti in svoj delež hitro pospravil. »Kuži-muri« je pa bolj poča-si jedel, ker se je bal, da se mu ne za-leti kaka kost. »Muci-mjav« je sedaj mislil, da bo še »Kužitu-muriju« lahko pomagal. Že je stegnil glavo, da bi za-čel, a »Kuži« ga je mahnil s taco in prav pošteno nahrulil. »Muci-mjav« pa še ni odnehal in je spet ponosno steg-nil glavo, da bi »Kužitu« izmaknil ka-ko kost. Tedaj pa se je »Kuži-muri« razjezil in je prav pošteno zgrabil »Mu-co-mjav« za glavo. »Muci-mjav« pa se je tako ustrašil, da je pobral šila in ko-pita in jo ucvril na vrt, pa tudi »Kuži-muri« za njim. Ko je videl, da ne more več ubežati, je hitro splezal na drevo, misleč, sedaj sem na varnem. Ravno do vej bi bil imel priti, pa mu je spodrsnilo in je padel »Kužitu« na hrbet. »Kuži-muri« se je pa tako ustra-šil, da je kar noge pod pazduho djal in jo ucvril, sam Bog ve kam. Muca se je pa še bolj ustrašila in kar na drugo plat jo je mahnila, ker je mislila, da gre »Kuži« za njo. Tako sta šla oba od doma, pa ne vem ne kod ne kam.

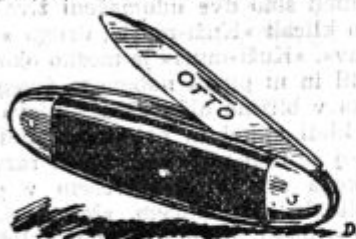
Kdor bo našel ti dve pridni živalci, naj ju ujame in prinese na moj dom. Polno kopo hrušk mu bom natresel s tistega drevesa, s katerega je padla »Muca-mjav«.

**Kušar Viktor, učenec VII. razr. v
Notranjih goricah.**

Žepni nožič

Dober nožič je čislán spremljevalec. Vsak pravi fant ima žepni nožič, ki ga lahko povsod uporablja. Kako važno je za človeka, da ima pri sebi žepni nožič, naj vam povesta tile dve zgodbici:

Pred mnogimi leti je nekje na Švedskem začela goreti hiša. Hišni gospodar bi bil rad rešil svojega konja, ki ga je imel zelo rad, iz hleva. Toda v razburjenosti ni mogel odvozlati vrvi, s katero je bil konj privezan k staji. Ker ni imel pri sebi nožička in ker so bili plameni že zajeli hlev, je moral prepustiti ljubljenega konja žalostni smrti.

Nekje na Sredozemskem morju se je pred mnogimi leti ponesrečil tovorni parnik. Ko je moštvo opazilo, da se bo parnik potopil in ga ni moči rešiti, je vsa posadka z dvema potnikoma vred skočila v rešilni čoln. Toda rešilni čoln je bil z močno vrvjo privezan k parniku, in ker ni imel nihče nihče od brodolomcev noža, je potapljajoči se parnik potegnil rešilni čoln z vsemi potniki vred v globino.

Dobro je torej, če ima vsak deček primeren žepni nožiček. A nič ni tako lahko kakor izgubiti žepni nožiček, zato je prav, da vrežete v rezilo svoje krstno ali rodbinsko ime. To je kaj lahko napraviti in sicer takole: Rezilo pomočimo najprej v raztopljen vosek, ko se vosek strdi, začrtajmo vanj z iglo svoje ime, a pazimo, da sega pisava do kovine. Nato pokapajmo ime z nekaj kapljicami solitrove kisline in jo posujmo s soljo. Zdaj naj ostane nožič deset minut pri miru. Potem ga dobro oplaknimo, odstranimo vosek in ga lepo obrišemo. Paziti moramo, da nam solitrova kislina ne kane na obleko ali na roke, ker bi nas ožgala. Tudi ni dobro vdihavati hlapov solitrove kisline. Posebno pazljivo moramo ravnati s salpetrovo kislino, če so v bližini majhni otroci.

Danilo Gorinšek:

Mornarska

Mi plovemo, mi plovemo
po daljnem širnem morju,
vse zemlje mi prebrodimo,
kar jih je na obzorju.

Mi plovemo, mi plovemo,
ni skritega nam kraja,
kotiček slehern nam je znan,
ki morje ga napaja.

Mi plovemo, mi plovemo...
ko smo obšli tujino,
se vselej radi vrnemo
domov spet, v domovino.

Skrivalnica: Lovec

Kje je divja koza?

Rešitev križanke II

Voderavno. 2. ep. 3. dan, 4. lko, 5. ja, 6. lko, 9. ar. 10. od, 12. Ibar. 15. asa, 16. ol, 18. kor, 19. ná.

Navpično. 1. Medija, 7. na, 8. kr. 10. ob, 11. da, 13. Paka, 14. no, 15. ak. 16. Oton, 17. Alarik.

Rešitev posetnice III.

Urar in slatar